

Jeg tillader mig derefter at vende mig til den højtærede Finansminister. Der har, som vi alle vide, i Sommer været en offentlig Debat mellem Gehejmeetatsraad Bramsen og Generaltolddirektøren. I en Pjece har Gehejmeetatsraad Bramsen ført talmæssigt Bevis for, at man i 1908 vedtog den daværende Række af Love under falske Forudsætninger. Man har opholdt sig noget ved Betegnelsen „falske Forudsætninger“, og jeg skal — og deri er jeg i fuldkommen Overensstemmelse med Gehejmeetatsraad Bramsen — sige, at der jo ikke deri ligger det, som kan ligge i Ordet „falsk“, en Beskyldning for Svigefuldhed, men at han bruger Ordet „falsk“ i samme Betydning, som naar man taler om at „synge falsk“. Der er ikke noget svigefuldt i at synge falsk, de stakkels Mennesker kunne ikke gøre ved det. Det havde maaske været klarere, hvis han havde sagt „urigtige Forudsætninger“, „bristende Forudsætninger“, det er ikke Udtrykket, det kommer an paa. Det, der i saa Henseende, vil jeg ærligt tilstaa, har gjort mig ondt, er, at den højtærede Finansminister uden videre har optaget et Indlæg i denne Strid, som kom fra Generaltolddirektøren, og gjort Indlægget til sit. I den store Tale, hvormed den højtærede Finansminister forelagde det nuværende Finanslovsforslag for 1912—13, kom han netop ind paa en Beregning over, hvilke Penge, vi egentlig have tabt ved den nye Toldlov, og saa siger han — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilsladelse oplæse det: „Man maa mærke Tabet paa Indtægtssiden ved Skattereformen af 1908, som man nu“ — nu — „med tilnærmelsesvis Sikkerhed kan opgøre,“ og saa kommer han til den bekendte Rubinske Sammenstilling mellem 1910—11 paa den ene Side og 1906—07 paa den anden, og saa stemmer det: Differencen bliver de beregnede 7 Mill. Kr. Ja, det ser jo ganske pudsigt ud, at det stemmer, men jeg maa sige, at det er klart, at naar man gaar tilstrækkelig langt tilbage paa den ene Side og langt frem paa den anden Side, saa maa der endelig ved en Afgift, som under normale Forhold vokser hvert Aar med Befolkningen, komme et Øjeblik, hvor det stemmer. Men denne lagttagelse er i og for sig ganske ligegyldig. Jeg forstaaer udmærket godt, at Generaldirektøren, som her kæmper for Hus og Arne, laver den

Slags Taskenspillerkunster, men jeg forstaaer ikke, at den højtærede Finansminister har følt Trang til at tage denne ligegyldige Sammenstilling op. Thi jeg vil vedblivende hævde, at den Bramsenske Paastand er uomstødelig, at paa Finanslovsforslaget for 1909—10 havde den højtærede Finansminister selv budgetteret et Tal, som det af ham selv forelagte Statsregnskab 2 Aar senere viste var 8 Mill. Kr. for højt, der var 8 Mill. Kr., som savnedes ud over det af ham beregnede Indtægtstab paa 7 Mill. Kr. Denne Kendsgerning lader sig dog ikke paa nogen som helst Maade udslette, og jeg kan ikke begribe, hvorfor man søger at komme bort fra den. Det forekommer mig, at man forvirrer Befolkningens Begreber, naar den ser, at man overhovedet diskuterer den Slags Ting. Der kan anstilles andre Sammenligninger med andre Aar, og der er mange andre Ting, som ikke vedkomme denne Ting, men som man ogsaa kan tale om. Men givet og klart er det, at den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen af Finansloven for 1909—10 den 29. September 1908 udtrykkeligt erklærede, at han, naar han havde budgetteret Toldafgifterne, som han havde, var „paa den sikre Side“. Det var paa et Tidspunkt, hvor man vidste fuld Besked om disse berømte Forbrugsforskydninger, der vare en Følge af de Vin- og Tobakstoldsatser, som traadte i Kraft noget tidligere end Toldloven. Det kendte man paa sine Fingre. Det var, som det senere tilstrækkeligt er oplyst, paa Grundlag af de Afgifter, som vare indgaaede fra Sommeren 1907 til Sommeren 1908, til Juli 1908, at denne Sum budgetteredes. Man har altsaa, om jeg saa maa sige, den højtærede Finansministers egen Tilstaaelse for, at han er gaaet frem paa en efter hans egen Mening forsigtig Maade, naar han gjorde det saaledes, var han „paa den sikre Side“. Og naar han derfor nu bagefter selv maatte tilstaa, at der foruden de 7 Mill. savnedes 8 Mill., saa maa man have Lov at sige, at der simpelt hen er bleven regnet fejl, det lader sig ikke bestride. Naar der saaledes Aar efter Aar er regnet fejl, indtil man endelig kan sige: Nu passer det, saa vil jeg, med en Omskrivning af den gamle Romers Ord: Varus, Varus, giv mig mine Legioner igen, sige til den højtærede Finansminister: Maa vi bede om de Millioner, der ere tabte i Mellemtiden. Det kan ikke nytte, at det „nu“ stemmer;